

Arrest

nr. 262 282 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. MBENZA MBUZI
Alcyonstraat 95
1082 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. MBENZA MBUZI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en u weet niet tot welke etnische groep u behoort. U verklaarde geboren te zijn in de stad Luanda, de hoofdstad van Angola, op 9 maart 2003. Dit werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bijgesteld naar 9 maart 1999 naar aanleiding van het resultaat van een leeftijdstest uitgevoerd door de Dienst Voogdij. Wanneer u zeven jaar was, vertrok u samen met uw vader naar Namibië, naar de hoofdstad Windhoek. Hij liet u achter bij uw tante, M. D. en haar zoon F. T.. U woonde sindsdien illegaal bij hen in Windhoek en u heeft niets meer gehoord over uw vader. U liep geen school, en af en toe werkte u als autowasser of tuinman.

Wanneer u twaalf à dertien jaar oud was, ontmoette uw tante een Namibiër, genaamd S.. Hij werd haar partner, maar hij was agressief en hij dronk veel. Hij mishandelde uw neef Fernando regelmatig omdat hij een buitenlander was, en hij bedreigde ook u. In het jaar 2017 besliste uw tante u en uw neef naar Europa te brengen om u te behoeden voor uw stiefvader. Ze contacteerde daartoe een persoon die R. heet. Op 6 augustus 2018 vertrok u met vals, Namibisch paspoort naar Duitsland, samen met uw neef. U verbleef van 7 augustus 2018 tot 28 februari 2019 in een huis van een vrouw, in Duitsland, terwijl R. nog dingen regelde. Jullie kwamen op 1 maart 2019 aan in België. Op 8 maart 2019 dienden jullie een verzoek in tot internationale bescherming. In België ontmoette uw neef zijn vader opnieuw. Hij zou ondertussen de Belgische nationaliteit hebben verworven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Voor het CGVS uitte u een vrees ten opzicht van uw land van verblijf, namelijk Namibië (zie notities CGVS, p.25). U zou er zijn bedreigd door de Namibische partner van uw tante Monika, genaamd S.. Er dient echter opgemerkt dat u verklaarde enkel de Angolese nationaliteit te bezitten (zie notities CGVS, p.6, p.7 en p.22-23). Aangezien u stelde enkel de Angolese nationaliteit te bezitten, dient in casu uw vrees bij terugkeer naar uw herkomstland Angola in acht te worden genomen. **U slaagde er echter niet in een duidelijke of aannemelijk vrees te formuleren indien u naar Angola zou terugkeren.** Zo werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud een eerste keer gevraagd om welke redenen u niet naar Angola zou kunnen terugkeren en u antwoordde dat u niets weet over Angola, dat u er bent geboren, maar daarna nooit meer bent geweest, en dat u uw hele leven in Namibië doorbracht (zie notities CGVS, p.4). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd u –opnieuw gevraagd wat u denkt dat er zou gebeuren mocht u terugkeren naar Angola, en opnieuw stelde u doodeenvoudig dat u er nooit eerder bent geweest en dat u bent opgegroeid in Namibië (zie notities CGVS, p.28). Gevraagd of u een vrees heeft ten opzichte van Angola, antwoordde u dat u daar niets kan doen omdat u niet weet waar uw moeder en vader zijn. U wilde daarna niets meer toevoegen over Angola. **Het dient echter opgemerkt dat u nooit enige inspanning heeft gedaan om uw familie in Angola op te sporen of te ontmoeten.** U stelde dat uw vader u bij uw tante M. en uw neef F. in Namibië bracht, omdat hij zelf veel moest reizen voor zaken (zie notities CGVS, p.9). Over uw moeder bleek u helemaal niets te weten. U wist niet waar ze verbleef, u wist niet of ze in leven is, en of er iets met haar is gebeurd (zie notities CGVS, p.10). Ook uw tante M. bleek niets over haar te weten en wist niet of ze nog steeds in Angola was. Wat u wel zeker wist, is dat ze de Angolese nationaliteit heeft. Ook over uw vader, wist u hoegenaamd niets te vertellen. U bleek geen enkel contact meer met uw ouders te hebben sinds u in Namibië bent, en uw tante vertelde u steeds dat ze [uw moeder] onbereikbaar was. Echter, stelde u opeens dat u toch nu en dan met uw vader kon praten wanneer u klein was (zie notities CGVS, p.10-11). U heeft nooit zelf contact proberen leggen met uw vader wanneer u ouder werd, ook niet wanneer u in België was aangekomen (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd om welke redenen u geen contact probeerde te leggen met uw ouders, antwoordde u – danig bij de haren getrokken – dat u niet weet hoe en dat de enige manier via uw tante was, maar dat zij altijd tot dezelfde conclusie kwam. **U maakt uw problemen bij terugkeer naar Angola – namelijk dat u niet weet waar uw ouders zijn - dan ook absoluut niet aannemelijk. Uit uw antwoorden blijkt enkel danig weinig interesse in uw eigen situatie mocht u naar Angola terugkeren. U doet absoluut geen moeite om enige informatie te vergaren over mogelijke familie die u nog in Angola heeft, en de levensomstandigheden waarin u zou terecht komen bij terugkeer naar Angola.** Nochtans, werd u gevraagd of uw vader u nog om andere redenen naar Namibië bracht, behalve het feit dat hij veel diende te reizen, en u antwoordde – zeer weinig verhelderend – dat u weet dat er –veel is verzwegen voor u, dat ze het niet verteld hebben, omdat u ook niet weet om welke redenen uw vader u niet naar uw moeder bracht (zie notities CGVS, p.10). Maar ook deze geheimen uit uw verleden blijken u weinig te deren, gezien u stelde dat u nog niets heeft gevraagd over uw moeder aan F.'s vader – die in België verblijft – omdat u moet werken, voetballen en les volgen (zie notities CGVS, p.14). Nochtans verklaart u dat F.'s vader de broer van uw moeder is, en dus bij uitstek de persoon bij wie u meer over haar te weten zou kunnen komen (zie notities CGVS, p.

14). Opnieuw, wijzen deze verklaringen enkel op een danige desinteresse betreffende uw Angolese familie en de problemen die uw familie in Angola mogelijk heeft ondervonden, hetgeen uw vrees bij terugkeer naar Angola ten stelligste ondermijnt.

Later, tijdens het persoonlijke onderhoud, legde u opnieuw bizarre verklaringen af over uw Angolese ouders en een eventuele terugkeer naar Angola. Zo stelde u dat u op een bepaald moment dacht dat Ricardo, de smokkelaar, u misschien naar uw moeder in Angola zou brengen (zie notities CGVS, p.22). U heeft hem, volgens uw verklaringen, nooit gevraagd waarheen jullie gingen omdat jullie gewoon weg wilden bij S.. Niet veel later stelde u dan weer dat uw tante Monika u steeds vertelde dat ze hoopte dat - uw vader u zou komen halen en dat ze dit steeds herhaalde (zie notities CGVS, p.23 en p.25-26). Het is dan ook danig weinig geloofwaardig dat u niet meer in het werk zou stellen om uw Angolese ouders of familie op te sporen, en dat u zich niet meer vragen zou stellen bij hun verblijfplaats. Zeker, gezien u herhaaldelijke keren werd gezegd dat uw vader u misschien ging komen halen. **Dat u zich, in dit opzicht, op geen enkele manier enige vraag stelt over uw vader, uw moeder en uw terugkeer naar Angola, is dan ook dermate weinig geloofwaardig, dat geen geloof kan worden gehecht aan een mogelijk vrees die u zou kunnen koesteren bij terugkeer naar Angola.** Daarenboven, dient opgemerkt dat het niet hebben van familie in uw land van herkomst überhaupt geen motief is voor het verkrijgen van internationale bescherming. **Uit uw verklaringen, en de documenten die zijn toegevoegd aan het administratieve dossier, kan enkel worden afgeleid dat u een Angolees staatsburger stelt te zijn en bijgevolg kan niet worden ingezien waarom u in Angola niet zou kunnen leven en werken op een legale manier.** U kan er eveneens bescherming vragen tegen de partner van uw tante, S., mocht deze u nog steeds problemen bezorgen in Angola. Toen u uw verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u trouwens expliciet niets te vrezen bij een terugkeer naar Angola. U merkte nog op dat uw ouders van daar zijn, al stelde u niet te weten waar ze zich bevinden (zie 'vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.4).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, neergelegde Angolese paspoort [origineel gezien], waarvan zich een kopie bevindt in de groene map van het administratieve dossier, dient opgemerkt dat uw Angolese nationaliteit niet betwist wordt.

Wat betreft het door u neergelegde werkcontract, dient opgemerkt dat dit document niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigt. Dit contract geeft enkel aan dat u in België werkt en draagt verder niets bij met betrekking tot de beoordeling van uw nood aan bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker betwist te aangevochten beslissing. Hij acht dat deze voornamelijk gestoeld is op een beoordelingsfout, op een schending van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen alsook van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 § 3 en § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet, en dat zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Inzake de vrees betreffende Angola laat verzoeker gelden:

"Verwerende partij meent dat het vrees van verzoeker ten opzichte van Angola moet worden geanalyseerd aangezien Namibië, zijnde het land waar hij gewelddadig werd behandeld door zijn schoonvader, zijn verblijfsland land was.

Quid?

> Verzoeker is in België toegekomen en heeft zijn verzoek ingediend toen hij 16 jaar oud was. Hij is gevlucht omwille van de mishandelingen die hij in Namibië heeft ondergaan. Hij heeft zijn tante achtergelaten die ook problemen had gekend in Angola zodat zij dit land had moeten verlaten. Verzoeker werd door zijn eigen vader toevertrouwd aan zijn tante toen hij 7 jaar oud was. Hij heeft dus 9 jaar met zijn tante geleefd, zijnde langer dan met zijn eigen ouders. Hij weet niet waar zijn vader en zijn moeder zich bevinden. De informatie die hij betreffende zijn ouders heeft ontvangt hij van zijn tante, die de moeder is van zijn neef F. T.. Verzoeker kent naast F. en zijn ouders geen andere leden van zijn gezin. Het is voor hem dan ook moeilijk om terug te keren naar een land dat hem bijna onbekend is. Zijn tante is er vervolgd geweest omwille van de politieke problemen die zij er heeft gehad. Verzoeker verwijst naar volgende informatie die vervat is in het OSAR-rapport (p.11): [...]

Aangezien hij deel uitmaakt van het gezin van een persoon die erkend werd als hebbende politieke problemen in Angola, zal hij zeker als dussdanig worden geïdentificeerd. Verzoeker zal dan ook blootgesteld worden aan het risico op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Angola. Het OSAR-rapport is duidelijk: Angola onderzoekt het politiek of strafrechtelijk verleden van iedere persoon van Angolese afkomst die in het buitenland is verbleven. Bovendien heeft verzoeker Angola verlaten terwijl hij nog een kind was, hij heeft geen enkele binding meer met de leden van het gezin van zijn vader noch van zijn moeder. Verzoeker en zijn neef F. hebben de vader van F. teruggevonden in België en hij zal wellicht meer te weten komen over zijn eigen gezin.

> De verwerende partij meent dat verzoeker weinig interesse toont met betrekking tot zijn situatie wat Angola betreft, dat zijn herkomstland is en dat hij geen enkele inspanning levert om informatie te bekomen over de politieke situatie in dat land. Zij meent ook dat verzoeker verklaard heeft geen vrees te hebben in geval van terugkeer naar Angola. Er dient eraan herinnerd te worden dat verzoeker zijn herkomstland heeft verlaten toen hij nog maar een kind was (op 7-jarige leeftijd) hij was nog minderjarig toen hij in België toegekomen is (hij was 16 jaar oud). Hij heeft de meerderjarigheid bereikt in België. Het is vanzelfsprekend dat hij als kind niet over de fysieke en intellectuele maturiteit beschikte om zich over de situatie van Angola te bekommeren, maar wel om zijn eigen welzijn. Verwerende partij meent dat Angola in staat zal zijn om verzoeker te beschermen tegen de mishandelingen van de echtgenoot van zijn tante. Verzoeker is nu amper 18 jaar oud en heeft geen bindingen meer in Angola. Wat het feit betreft dat hij verklaard heeft geen vrees te hebben ten opzichte van Angola, heeft verzoeker deze verklaringen afgelegd terwijl hij minderjarig was en niet over de nodige maturiteit beschikte om de vragenlijsten van de Commissaris-Generaal te beantwoorden. Aangezien de Dienst Voogdij zijn leeftijd in vraag had gesteld, werd er geen enkele maatregel getroffen naar aanleiding van zijn persoonlijk onderhoud. Nochtans heeft de Raad van State de betrouwbaarheid van de door de Dienst Voogdij uitgevoerde testen meermaals in vraag gesteld. [...]

Wat er ook van zij, het is niet hier, op het Belgisch grondgebied, dat verzoeker in staat zal zijn om de bewijzen te leveren van de politieke situatie in Angola. Uw Raad heeft in het verleden reeds geoordeeld dat "[...]"

Bovendien dient Uw raad, volgende commentaren van het HCR in acht te nemen: "[...]"(onze vertaling) In een recent arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt ingegaan op de verplichting tot samenwerking met de asielzoeker, die aan de lidstaten wordt opgelegd door artikel 4, lid 1, tweede zin, van de erkenningsrichtlijn (herschikking). [...]

De door verwerende partij betreffende dit punt aangevoerde grief dient dan ook te worden afgewezen."

Inzake de mishandelingen die verzoeker heeft ondergaan stelt het verzoekschrift:

"Verwerende partij heeft de mishandelingen die verzoeker als minderjarige heeft ondergaan, niet grondig onderzocht.

Quid?

Het feit indachtig dat, zoals vermeld in de Verklaring van de Rechten van het Kind "het kind wegens zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg, met inbegrip van passende rechtsbescherming, behoeft, zowel vóór als na de geboorte"

Verzoeker beschikte niet over deze bescherming in Namibië, aangezien hij niet legaal in dat land verbleef. Daarom vond zijn tante het nodig hem naar het buitenland te sturen in het gezelschap van zijn neef F. die zelf ook nog minderjarig was toen zij in Europa aankwamen.

De mishandelingen die verzoeker heeft ondergaan door toedoen van de partner van zijn tante, vormden een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij diende derhalve te onderzoeken of verzoeker een kind was dat de internationale bescherming diende te bekomen, aangezien hij geen banden meer had met zijn land van herkomst, een land waaruit zijn tante was gevlucht ten gevolge van vervolging.

Hij is nu een volwassene, maar deze kwestie had onderzocht moeten worden.

De verklaringen van verzoeker betreffende zijn verhaal moeten derhalve als vaststaand worden aangenomen, aangezien verweerder deze niet weerlegt en enkel ingaat op de mogelijkheden om naar Angola terug te keren.

Verzoeker houdt vol dat hij niet kan terugkeren naar Angola omdat zijn tante er werd mishandeld zonder dat zij een doeltreffende bescherming kon bekomen van de Angolese autoriteiten.

Ter herinnering, Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat "[...]"

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de beslissing van verwerende partij hervormd dient te worden en dat hem het statuut van vluchteling dient te worden toegekend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève."

Inzake het ernstig risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker:

"Voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat de door verzoeker aangevoerde feiten niet in verband zouden kunnen worden gebracht met een van de criteria van het Verdrag van Genève, verzoekt hij om het voordeel van de subsidiaire bescherming te mogen genieten omdat hij van mening is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, lid 2, onder b), van de wet van 15 december 1980 bedoelde ernstige schade, en hij de bescherming van dat land niet kan of, gelet op dat risico, niet wil inroepen.

[...]

Verzoeker vreest dat hij zou worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing indien hij naar Angola zou terugkeren, omdat zijn tante daar politieke problemen had ondervonden.

Zoals hierboven aangegeven, werd in een OSAR-document (blz. 11) aangegeven dat: [...]

Verzoeker zal niet ontsnappen aan deze controle, en er zal snel een verband worden gezien met zijn tante die uit Angola gevlucht is omwille van politieke problemen.

De verklaringen van verzoeker zijn voldoende specifiek om als vaststaand te worden beschouwd.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de beslissing van verwerende partij hervormd dient te worden en dat hem de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van de wet van 5 december 1980 betreffende de vreemdelingen."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De verwijzing naar algemene landeninformatie en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaan op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees *in concreto* aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij, overeenkomstig het voorstaande in beginsel bij verzoeker zelf.

Te dezen staat niet ter betwisting dat verzoeker de Angolese nationaliteit heeft en dat de problemen die hij aankaart zich situeren in Namibië. Verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid wanneer hij Angola verliet, in Namibië verbleef en naar België kwam.

In de mate dat verzoeker het resultaat van de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling betwist, moet worden vastgesteld dat hij deze thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van

de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Ingevolge het voorstaande dient verzoekers verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Angola, het land van zijn nationaliteit.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van verweerder hetgeen des te meer actueel geldt aangezien verzoeker meerderjarig is (geworden).

5. Verweerder blijkt uit de voorliggende gegevens in het dossier terecht te hebben geoordeeld als volgt:

- verzoeker is niet in de mogelijkheid om een duidelijke of aannemelijk vrees te formuleren indien hij naar Angola zou terugkeren: verzoeker verklaart dat hij er is geboren maar dat hij zijn hele leven in Namibië doorbracht (CGVS, p. 4).

- verzoeker heeft nooit een daadwerkelijke inspanning gedaan om zijn familie in Angola op te sporen of te ontmoeten aangezien uit zijn antwoorden blijkt dat hij absoluut geen moeite deed/doet om informatie te verkrijgen over mogelijke familie in Angola en de levensomstandigheden waarin hij zou terecht komen bij terugkeer naar Angola.

- aangezien verzoeker zichzelf op generlei wijze vragen stelt over zijn ouders en mogelijke terugkeer naar Angola, kan geen geloof kan worden gehecht aan een mogelijk vrees die hij zou kunnen koesteren bij terugkeer naar Angola.

- uit verzoekers verklaringen en documenten in het administratieve dossier kan enkel worden afgeleid dat hij een Angolees staatsburger is zodat niet kan worden ingezien waarom hij in Angola niet zou kunnen leven en werken op een legale manier.

- in Angola kan verzoeker overigens bescherming vragen tegen de partner van zijn tante, hetgeen des te meer klemmt omdat hij bij de DVZ expliciet verklaarde niets te vrezen bij een terugkeer naar Angola (‘vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.4).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten dat verzoeker zonder noemenswaardige problemen kan terugkeren naar Angola, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent zijn tante, het poneren van een vrees voor vervolging ingevolge zijn (vroegere) minderjarigheid en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder inzake een terugkeer naar Angola aan de hand van algemene landeninformatie. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

6. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers problemen ingeval van terugkeer naar Angola, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS